

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. február hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben az Debreceni Törvényszék 2013. évi szeptember hó 13. napján kihirdetett 19.Fk.524/2010/40. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 16.000 (Tizenhatezer) Ft bűnügyi költségből I. r. vádlottat 8.000 (Nyolcezer) Ft, fk. II. r. vádlottat 8.000 (Nyolcezer) Ft terheli.

I. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

Fk. II. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

I n o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék I. r. és fk. II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (1978. évi IV. törvény 170. § (1), (5) bekezdés I. fordulat) állapította meg. Ezért I. r. vádlottat 2 év 10 hónapi börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg fk. II. r. vádlottat 1 év 4 hónapi végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a fiatalokú vádlott a próbaidő tartama alatt pártfogói felügyelet alatt áll.

Rendelkezett a bűnjel sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére jelentett be fellebbezést a büntetések súlyosítása érdekében.

I. r. vádlott és védője enyhítés céljából fellebbeztek, míg fk. II. r. vádlott és védője a határozatot tudomásul vették.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést módosítással, a cselekmény súlyosabb minősítése érdekében is fenntartotta.

Álláspontja szerint a vádlottak cselekményének jogi minősítése elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetése folytán nem helytálló. A helyes jogi minősítés az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint büntetendő emberölés bűntettének kísérlete. Az elkövetés módja, intenzitása alapján a vádlottak - még a beszámítási képességében közepes fokban korlátozott II. r. fiatalok vádlott esetében is - tudatában fel kellett, hogy merüljön a halálos sérülés keletkezésének is a lehetősége, ezért cselekvőségük az eshetőlegesen ölési szándékot támasztja alá.

A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség úgy ítélte meg, hogy a vádlottak számára a cselekmény elkövetésekor hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása nyújt kedvezőbb elbírálást.

Az ítélet tábla minden irányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be.348. § (1) bekezdése alapján a Be.361. § (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen bírálta felül teljes terjedelmében a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat a súlyosabb minősítés és a büntetések súlyosítása céljából fenntartotta, azonban a 4/2013. számú Büntető Kollégiumi véleményben írtakra figyelemmel a 2012. évi C. törvény alkalmazását indítványozta.

I. r. vádlott védője jogorvoslatának irányát akként módosította, hogy a 2012. évi C. törvény jogos védelmi szabályainak kedvezőbb voltára tekintettel védelemnek felmentését kérte jogos védelem címén, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Fk. II. r. vádlott védője az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva széles körű bizonyítást vett fel, melynek során ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett. Figyelemmel volt a fiatalokakra vonatkozó speciális előírásokra is.

Az általa megállapított tényállás hibamentes, az ítélet tábla a felülbírálata során irányadónak tekintette.

A törvényszék az ellentétes bizonyítékokat gondosan értékelte, kellő körültekintéssel vizsgálta a vádlottak jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását, melyet meggyőző érvekkel vetett el és indokát adta, hogy az erre történő hivatkozás miért nem fogadható el az elbíráláskor kiszélesedett anyagi jogszabályok alapján sem, ugyanis sem a személyi bizonyítás anyagával, sem pedig az orvosszakértői véleménnyel, illetve a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozatával nem állt összhangban.

A törvényszék törvényesen vont következtést mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére.

I. r. vádlott védőjének felmentést célzó jogorvoslata a jogos védelem címén az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, mely a megalapozott tényállásra tekintettel és figyelemmel a Be.351. § (1) bekezdésében írtakra a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvénykönyv szerint életveszélyt okozó testi sértés bűntettének minősítette és ennek meggyőző jogi indokát adta, melyet részletesen kifejtett.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a vádlottak cselekménye emberölés bűntettének kísérletét valósította meg, melyet eshetőleges szándékkal követtek el.

Az ítéletábra nem osztotta a fellebbviteli főügyészség súlyosabb minősítés megállapítását célzó álláspontját, amely azon alapult, hogy a vádlottak élet kioltására is alkalmas eszközöket használtak közepes és nagy erőbehatással életfontosságú testtájék irányába. A súlyosabb eredmény azért nem következett be, mert a rendőrök helyszínre érkeztek és a sértett ideje korán orvosi ellátásban részesült. Mindezen körülmények az ügyészi érvelés alapján az eshetőleges ölési szándékot támasztják alá.

A törvényszék az irányadó tényállás alapján igen körültekintően vizsgálta a vádlottak szándékát és alappal vont következtést, hogy a sértett testi épsége ellen intéztek támadást e körben álláspontját meggyőzően indokolta.

Kétségtelen tény, hogy az elkövetéskor használt mindkét eszköz a lapát és az ásó is emberi élet kioltására alkalmas eszköz és a támadás iránya életfontosságú szerv, a fejtájék volt.

A lapáttal 1 közepes erejű ütés történt hátulról a sértett tarkójára, amelynek következtében nem került a földre, majd ásóval nagy erejű ütés érte a fejtájékon melytől a földre esett. Ezt követően még 2 alkalommal fejtájéka irányítottan történt bántalmazás, melyből 1 rendbeli erőbehatást kivédett.

Amennyiben a vádlottak szándéka akár eshetőlegesen is a sértett életének kioltására irányult volna erre a lehetőségük megvolt, azonban a vádlottak a tényállásban megállapítottakon kívül több ütést nem mértek a sértetre. Az is megállapítható, hogy lényegét tekintve a néhány percen belül helyszínre érkező rendőrök megjelenése vetett véget a bántalmazásnak, azonban megérkezésük előtt közvetlenül már további ütések nem történtek. Az ítélet 12. oldal utolsó bekezdésétől rögzítette az első fokon eljáró bíróság, hogy a ... alatt lakó ..., mikor a vádlottak házához ért látta, hogy ... sértett vérző fejjel eszméletlenül fekszik a földön, tőle körülbelül 10-15 méterre állt a 2 vádlott. I.rendű vádlott az idősebb egy ásót, míg fk. II.rendű vádlott a fiatalabb egy lapátot tartott a kezében és már ... illetőleg ... akartak „nekimenni”. A 13. oldal 4. bekezdésében a ... alatt lakó ... akként nyilatkozott, hogy a földön fekvő súlyosan sérült ...ot a helyszínre érkezve

találták föl illetőleg látták a vádlottakat is, akik 1-1 ütőszerszámot, egy lapátot és egy ásót tartottak a kezükbe. ... nagyobbik fia ... vitte be a sérültet a házukba. Ezen túlmenően abból a tényből, hogy az élettársa segítségére siető ...t is felszólította a fk. vádlott, hogy menjen haza különben őt is leüti (ítélet 5. oldal 4. bekezdése) arra enged következtetni összhangban az előbb hivatkozott 2 tanú vallomásával, hogy a vádlottak szándéka kizárólag testi sértés okozására irányult a sértett felé, ölésre irányuló verbális kijelentés nem hangzott el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság jogi minősítése helytálló.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a vádlottak számára az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogszabályok alkalmazása kedvezőbb és az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény alkalmazása mellett döntött az ítélőtábla álláspontja szerint helyesen.

A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi álláspontot, mely szerint a feltételes szabadságra bocsátás jelenlegi kedvezőbb rendelkezése indokolja a 2012. évi C. törvény alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a középértékes büntetés kiszabás még nem volt hatályban, amely összhatásában az elkövetéskori anyagi jogszabályok alkalmazását indokolja.

A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta és megfelelően értékelte. A 2008-ban történt cselekmény tekintetében mindkét vádlott esetében nagy nyomatékkel értékelendő az időmúlás.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés mindkét vádlott esetében megfelelő, igazodik a cselekmény tárgyi súlyához és az elkövetők társadalomra való veszélyességéhez így súlyosítása nem indokolt.

Mindezek alapján az ítélőtábla a törvényszék ítéletét mindkét vádlott esetében helyes indokai alapján a Be.371 § (1) bekezdésére történő utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be.381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés. Az ítélőtábla rögzítette mindkét vádlott megváltozott személyi igazolványának számát.

Debrecen, 2014. február 10.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Bakó József sk. a tanács tagja.

Záradék: A Debreceni Törvényszék 19.Fk.524/2010/40. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatával I. r. és fk. II. r. vádlottak tekintetében 2014. február hó 10 napján jogerőre emelkedett és fk. II. r. vádlott szabadságvesztés büntetése kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2014. február 10.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke